

Răng khềnh

Mà cũng có chuyện gì to tát lắm đâu, có một cái việc ấy thôi thế mà cứ mỗi độ Tết đến xuân về hay lễ lượt, Dũng lại lo sốt vó. Thôi không lấp lửng nữa, nói thẳng ra ấy là việc tìm vợ cho Dũng.

Giải quyết đồng công việc tồn đọng mấy ngày cuối năm khiến Dũng mệt thừ người. Trước Tết mấy tuần công ty Dũng có một dự án đặc biệt, đây là dự án cuối cùng và quan trọng nhất năm. Dũng là trưởng phòng maketing, thành thử mọi thứ từ khởi động dự án đến thiết kế, dự toán cũng một tay anh lo liệu, những cuộc nhậu với đối tác thâu đêm cuốn Dũng vào vòng xoay của công việc không dứt ra được.

Cũng may, xong dự án này sắp cho anh nghỉ sớm trước Tết một tuần coi như xả hơi, bên cạnh đó việc lao xao chuyện cất nhắc anh lên chức phó giám đốc khiến Dũng cũng vui và khá bất ngờ. Mấy tay cấp dưới của anh còn khao nhau Tết này chắc hẳn sẽ được sắp mình “khao” một trận ra trò. Ấy thế mà người ta vẫn thấy Dũng mặt mày dăm chiêu, nhả mồm bóp trán, lâu lâu lại thở dài thườn thượt như có chuyện gì sắp xảy ra đến nơi. Người ta cũng chẳng thấy anh về nhà, Dũng đến làm việc rồi ngủ lại công ty luôn, ai không biết chuyện lại tưởng trưởng phòng của mình năng nổ, nhiệt tình, luôn hết mình vì công việc. Dũng cũng chả cần giải thích, anh cứ ừ hử cho qua chuyện.

Mà cũng có chuyện gì to tát lắm đâu, có một cái việc ấy thôi thế mà cứ mỗi độ Tết đến xuân về hay lễ lượt, Dũng lại lo sốt vó. Thôi không lấp lửng nữa, nói thẳng ra ấy là việc tìm vợ cho Dũng. Bố Dũng mất sớm, người mẹ già của anh ở vậy nuôi anh thành tài ăn học đến nơi đến chốn, anh được như ngày hôm nay không chỉ mẹ anh mà dòng tộc dưới quê cũng thấy mở mày mở mặt.

Chỉ có một điều khiến bà mất ăn mất ngủ, đó là bà chả bao giờ thấy Dũng đưa cô gái nào về ra mắt cả. Tết này cũng vậy, cứ rảnh rỗi là mẹ anh nói gần nói xa chuyện gia đình khiến Dũng phát ngấy. Thành thử việc đến công ty làm việc rồi ngủ luôn ở đấy cũng là một cách để Dũng khỏi phải nghe những lời ca thán của mẹ anh. Thậm chí, nếu được Dũng còn xin trực công ty hẳn mấy ngày Tết luôn.

Hai bảy Tết, Dũng còn đang ngái ngủ ở sô pha thì có tiếng điện thoại réo vang:

- Giỏi nhỉ, ở đây luôn không về nhà hả, bộ anh tính cho tôi lo Tết một mình chắc!

Dũng ngáp dài ngáp ngắn:

- Con biết rồi mẹ, giải quyết xong mớ công việc là con về luôn.

- Không có xong với xuôi gì cả, về ngay chở mẹ ra chợ mua mấy thứ về gói bánh chưng, phần anh lo đi kiếm cho mẹ một cành đào thật tươi để chưng Tết cho đẹp, mẹ bảo là về liền đây.

Dũng uể oải tắt máy. Dọn dẹp ít thứ trên bàn xong, anh về nhà. Nghĩ đến mấy câu nói của mẹ, anh bất giác rung mình.

Chợ Tết đông như trẩy hội, chở mẹ đến chợ xong, Dũng lượn lờ ở chợ hoa tìm một cành đào thật đẹp để chưng ba ngày Tết. Đi từ đầu đến cuối chợ, chẳng có nhánh đào nào khiến Dũng ưng ý: cành nhiều nụ thì thế chẳng đẹp, cành đẹp thì nụ lại nở bung hết cả ra, thế thì còn gì để chơi Tết nữa... . Lang thang mãi anh cũng thấy được một cành lọt vào mắt xanh của mình. Đúng hiệu đào Nhật Tân, cành xum xuê mà không rối, mấy cái nụ còn nguyên chứ không nở bung bét như mấy cành hoa trước. Cô bán đào còn khá trẻ, hai tay cứ xuýt xoa đan vào nhau vì lạnh. Ngả giá xong, Dũng ưng ý khi có được cành đào tốt. Ngó sang cô gái, anh thấy cô còn rất trẻ, chắc chỉ độ hai ba hai tư là cùng. Thấy lạ, Dũng hỏi:

- Nhà em trồng đào hả?

Cô cười, khoe chiếc răng khểnh thật tươi:

- Dạ vâng, năm nay đào được mùa, em phải nghỉ sớm về phụ bán giùm nhà, bố em bỏ mồi ở chợ hoa trên kia, em thì ở dưới này.

Dũng “À” một tiếng rõ to. Thấy cô gái cứ đứng co ro mà trời lại rét, Dũng tháo chiếc khăn quàng cổ ra đưa cho cô.

- Em quần vào đi, trời thế này mà mặc phong phanh không chừng về lại ốm đấy.

- Anh không biết em là ai sao lại cho em chiếc khăn này, mà em cũng chẳng biết nhà anh ở đâu mà đến trả-cô gái bẽn lễn.

Dũng bật cười thành tiếng vì câu hỏi có phần ngây thơ của cô.

- Thì cứ coi như anh tặng em vì em đã giúp anh tìm được càn dao ưng ý, thế nhé, anh phải ghé chợ chở mẹ anh đã, có duyên mình sẽ gặp lại.

Dũng chạy đi một đoạn rồi còn nghe thấy cô nói với theo:

- Thế nào em cũng tìm cách trả lại chiếc khăn cho anh.

Dũng lại bật cười, cô bé này thật lạ. Anh lái xe, miệng mấp máy hát vu vơ mấy bản nhạc xuân phát ra từ mấy quán cà phê ven đường.

Mới mừng hai Tết, Khải đã thấy Dũng dựng xe ở trước sân. Biết được tâm tư của thằng bạn chí cốt, Khải an ủi:

- Vợ con tao về bên ngoại chơi rồi, mày cứ ở đây ít hôm, chờ lúc nào mẹ mày hết ca cấm rồi về.

Dũng cười, gật gật đầu, anh cười mà như mếu.

Tối đó, Dũng và Khải đi họp lớp. Bạn bè lâu ngày gặp nhau, Dũng uống nhiều, mặt anh đỏ gay, dáng đi có phần lảo đảo. Gần nửa đêm, Khải nhăm nhá với Dũng:

- Tao về trước chở vợ tao đi Tết sắp. Mày biết đó, mấy ông sếp sợ thiên hạ ì xèo, đâu có dám tiếp khách ban ngày, đi giờ này mới được việc. Lát nữa mày gửi xe đây rồi bắt taxi mà về, chìa khóa tao để dưới chậu cây trước cổng.

Dũng nghe Khải nói câu được câu mất, gật gù cho xong chuyện. Đến khuya, vẫn tiệc, Dũng lọ mọ chạy xe về mặc cho bạn bè can ngăn, anh bảo uống thế này đâu có nhảm nhò gì so với khi đi tiếp khách.

Trời về khuya lạnh buốt, hai lớp áo bông cũng khiến Dũng phải xuýt xoa vì lạnh. Chạy được một đoạn, anh thấy choáng váng, đầu nhức như búa bổ. Gắng chạy được một khúc nữa thì hai mắt anh tối sầm.

Dũng tỉnh dậy cũng đã qua chiều mừng ba Tết, anh cảm giác chưa khi nào mình ngủ một giấc dài như thế này. Cái đầu vẫn nhức như búa bổ, chân trái thì nặng trĩu vì bó bột. Anh lờ mờ đoán được mình đang ở trong bệnh viện, anh không biết chuyện gì xảy ra tiếp tới qua, chỉ nhớ là anh đã ngã bên đường.

- Anh tỉnh dậy rồi à. Khiếp, người gì đâu mà ngủ ghê thế, suốt từ hôm qua đến giờ làm em với bác lo mãi-một giọng nói nhẹ nhàng cộng thêm một đôi mắt thật to đang nhìn Dũng.

- Răng khềnh đó à? sao em ở đây-Dũng còn mệt, nói nhỏ từng tiếng. Anh không giấu được sự ngạc nhiên.

- Em thực tập ở bệnh viện này mà. Anh bị té xe hồi đêm, cũng may chỉ bị gãy chân, bác sĩ chụp cắt lớp não cho anh rồi, chỉ bị chấn động nhẹ thôi. Không sao đâu, anh đừng lo.

- À, ra thế - Dũng lại “à” như lần đầu gặp cô - Mẹ anh đâu rồi?

- Bác về nấu cháo cho anh, chắc cũng sắp vào đó. Mà mẹ anh cũng vui thật, vừa khóc vì lo cho anh, vừa nắm tay em hỏi vồ vập, cũng may em nhìn được cười.

- Mẹ anh hỏi những gì?Dũng trố mắt.

- Thôi, em ngại lắm, không nói đâu. Anh nằm nghỉ, em đi xem mấy bệnh nhân khác đã, lát nữa em quay lại. À, còn vớ chiếc khăn quàng cổ anh tặng em, em hứa nhất định sẽ trả lại. Chỉ không ngờ gặp anh trong tình cảnh này thôi-vừa nói, Răng Khềnh vừa cười, lại khoe ra chiếc răng khềnh xinh xinh.

Dũng nghỉ một lát thì mẹ vào, bón cho anh từng thìa cháo mẹ anh vừa ca cẩm:

- Uống cho lắm vào, giờ thì ra nông nổi này đây. Tết nhất mà như thế này thì

xui cả năm. Thật là khổ cho cái thân già này mà.

Dũng cười phớ lớ, giả vờ làm nũng mẹ. Sức nhớ ra điều gì, anh hỏi:

- Hồi đêm mẹ hỏi cô y tá cấp cứu cho con chuyện gì thế?
- Thì mẹ thấy nó mặt tái mét, chạy đôn chạy đáo nhờ bác sĩ rồi thức cả đêm trông mày không ngủ, mẹ tưởng nó là bạn gái mày nên mẹ hỏi thế thôi.
- Trời đất, mẹ tôi thiệt tình... - Dũng đang đau mà cũng phì cười.

Dũng quay người nhìn ra sân bệnh viện, từng chậu đào bung nụ, nở hồng thắm sắc cả một khoảng sân. Bất giác anh lại nhớ đến cành đào Nhật Tân của Răng Khếnh, không biết giờ này ở nhà nó thế nào rồi, đã nở hoa chưa.

Dũng quay sang mẹ nói khẽ:

- Nhiều khi con phải cảm ơn vụ té xe tối qua không chừng mẹ ơi!
- Dũng, con có bị sao không con, sao con nói gì mẹ nghe hoảng hồn vậy, khổ thân con tôi, chắc té xe đầu đập xuống đường nên giờ bị gì rồi - Mẹ Dũng khóc rấm rứt.

Dũng lại cười, anh chẳng giải thích với mẹ làm gì, rồi mẹ cũng sẽ biết thôi. Ngoài sân, mấy cánh đào bị gió cuốn lên bay là đà trên mặt đất, Dũng lại thấy Tết này mình thật may.